

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מו.

עין משפט נר מצוה

כג א ב ג ד מ"י פ"ט
מ"ג שמיטה ה"ג ד
סמג עין סג טו"ש י"ד
סימן ז' ספיקא ה' ועין
בה"ט:
סד ה מ"י ט"ס פ"ח ה'ג'
כ"ג סמג ט"ס טו"ש
י"ד ס"י מ"ג ספיקא ה':
ס"ה ו' ז מ"י ט"ס ה'ג' כ"ג
ולחומר ועין כ"מ
וב"מ:
סו ה מ"י ט"ס ה'ג' כ"ג
טו"ש ט"ס ספ"ה ה':
סז ט"י ט"ס פ"ז הלכה
א סמג ט"ס טו"ש
י"ד ס"י ט' ספיקא ה':
סח י"י ט"ס טו"ש ט"ס
ספיקא ז':

עד ועד בבב"ל או עד ולא עד בבב"ל. מדאמר צבירין (לקמן דף נ"ג) כל זמנה או צביריתא אכל הכא מימרא היא: **ואם תימצא לומר עד ולא עד בבב"ל פי פרשה מהו.** אף על פי שאמר שמואל עד בין הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא מתחלת עובי פיול ראשון עד פיול שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות ראשון ועד ולא עד בכלל ואיני יודע או שמה מסוף עובי פיול ב' קרוי בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש אכל מה שהיא כנגד עובי החוט המתפלג לא מיקרי בין הפרשות וטרפה אי נמי משום הכי מספקא ליה שמה פי פרשות עצמן דהיינו עובי פיול ראשון הוא בין הפרשות דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט המתפלג לשמאל לחוט המתפלג לימין והא דנקט שמואל עד בין הפרשות ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד מתחיל לזאת ולהתפלג קודם לזכירו ודוקא אם עד ולא עד בכלל איבעיא ליה צפי פרשה ראשונה אכל אם עד ועד בכלל לא מני למיעבי פי פרשה שניה מהו דמנה נפקר הוא בכלל איני יודע כמו בין הפרשות שני דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר דטרפה ומו לא ואם איתא דפי פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא אמרינן שהיא טרפה אלא עד בין הפרשות ואין זה בין הפרשות ואם הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה איני יודע ובכלל שניה יש לו להיות: **ואם תימצא לומר עד ועד בבב"ל פרשה עצמה מהו.** פירש צקונטרס נפקס הפיול עממה מן החוט מהו ונראה דאפילו דאם תימצא לומר דעד ולא עד בכלל הוא מני למיעבי צפרשה עצמה את"ל דפי כשרה אז ודאי ליכא למעבי דכ"ש פרשה עצמה ועוד י"ל למעביא ליה אם נפקס הפיול ברחוק ממקום חיבורו כנגד חוט השדרה שבין פיול ראשון לפיול שני שהוא בין הפרשות ראשון והשתא לא מני למעבי אלא את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

עד ועד בבב"ל והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל איתו בין אבכלל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל טרפה שלישית כשרה שניה איני יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה וממילא משמע ולא אכטריך לפרושי ראשונה ושניה איני יודע דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד שלישית מספקא ליה וחדא מינייהו הוא דנקט דלא תימא שניה כשלישית לקולא: **אח"ל עד ולא עד בכלל פי פרשה מהו.** נפקס החוט הגדול כנגד פי הפיולין הראשונים במקום פיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל איני יודע הוא מי אמרינן עד בין דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו דוקא: **ואח"ל עד ועד בכלל** ליכא למיעבי צפי הפרשה מדי דודאי טרפה דאפילו חוט שכנגד הפסק שבין שני הפיולים טרפה וכ"ש פי פיול הראשון אלא הכי קא מיבעיא ליה נפקס הפיול עצמו מן החוט מהו וצפרשה ראשונה קאי: **סידון כבשר.** שאם נפקס הפיול כשרה ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא שלישית. מני לאו פיול ראשון ואח"ג דחוט של אחריה עדיין בכלל טרפות או בכלל ספק הוא וכן שני לשון מורי. ח' לשון אחר בין הפרשות הן זלעות קטנות של אליה. פרשות הוא צפר המפריש בין זלע לזלע. (בין) נפין הפרשות זלעות שבין פרשה לפרשה: **גדי שמן.** ח': **זליעה טפי.** הזלעות נזלעין ואין יוכרין כשהוא ח': **זליעה טפי.** ונפטט הצפר והכל דומה לזלעות. וכל לשון זה אינו נראה לי ומפי גאון שמעתי: **עד אחת.** עד בין הפרשה ראשונה דהיינו זלע ראשונה של אליה: **טרפה.** אם נפקס החוט: **צפי רב הונא עד ועד בכלל** שאם נפקס החוט כנגד זלע הראשון טרפה דאיכו נמי קאי בין שתי פרשות שיש הפרש בינו לזלעות הגדולות: **ולא עד בכלל** ובכלל איני יודע הוא: **פי פרשה** ונפקס החוט אכל מחלת העטם ולא כנגדו ממש מאי צבדי עצם חשיב ואיני יודע או צבדי

א) ברכות ט: ואם נאמן, ג) גרסת הר"ף והר"ש ר' יואל אומר עד בין כו' ור"ל אחר עד למטה כו', א) [לקמן ד.ג.] ט) [מנחות טו.], ס) [ז"ל כדרכא כדלמא צב"ע], ו) [ז"ל רבא.], ו) [ז"ל ל.], ח) [מכאן חזר לרף מה:], ט) [ע"כ פירושו לפי לשון אחר.], י) עין רש"י, ס) [ע"כ מהר"ם].

הגהות הב"ח
(א) נבי ר' יואל אומר עד למטה:

לעזי רש"י
איבר"ש [איבר"ש].
טרפה.
טיב"א. דק. רה.

מוסף רש"י
הא נשתיר דהימנא כלום כשרה. דעמיד להיבדלות ולהתפלות (הפרדט ע"י סמ). עשירין מקמציין. ר' שמעון שהרי צן נשא ועשיר היה, קמנן ע"ין (מנחות טו.). במקום שהיא חיה. פי דהיינו במקום שמהו נבחר הכבד (הפרדט טו.).

שיטה מקובצת
א) וכל איתו בין הפרשה טרפה: ב) כשהיא מעורה ודבוקה: ג) הא איכא שהרי כולה קיימת: ד) על שם שקודם התחתן אדם: ה) ואיני יודע או שמא מסוף עובי פיול ראשון עד הפיול ב' קרוי בין הפרשות: ו) במקום ששוככות על הגוף דהיינו למטה:

ריבנו גרשום

עד ועד בכלל כו' כלומר אמרת עד אחת טרפה עד ועד בכלל כו' אם תמצא לומר עד ולא עד בכלל שראשונה אינה בכלל מהו פי פרשה ראשונה מהו שהיא ביניהם בין סוף השדרה לתחת פרשה של ראשונה מהו ישנה בכלל חוט השדרה אי לא: א) אם תמצא לומר עד ועד בכלל פרשה (ראשונה) [צמח] בכלל מוח נאן [לא] א) אבל לא שניה. אם נישלה פרשה שניה עצמה עצם וגם מוח הדין בכשר ולא כחוט השדרה: עד בין אגפים. עד כפי העוף: כי הא דר' חייא זריק ליה כלומר ר' חייא זריק ליה וטרף בהמה שלא נשתיר ממנה כוית ור' שמעון ב"ר מטביל ביה כלומר אכיל ליה ע"י שיכור ומכשר לבהמה א"ע דלא הוי כוית: במקום שהיא חיה כלומר באותו מקום שהיא חיה: הילכך בעינן כוית במקום מרה כו' כלומר הן במקום מרה והן במקום שהיא חיה: מתלקט מהו כלומר דלא הוי כוית במקום אחד אלא מתלקט בכמה מקומות: כרצוה מהו כלומר ארוך וקצר: מורד מהו דלא הוי כוית עב אלא מורד: אי למ"ד כוית במקום מרה האכא כלומר כיון דמעורה בטרפשה: ואמרי לה קראת תתא דשתי קרבות יש בריאה וסימנך כיונת דוורדא כו' כלומר אדם הפנימי כוורד. תתא מני מרבא דאמר

עד ועד בבב"ל או עד ולא עד בבב"ל. מדאמר צבירין (לקמן דף נ"ג) כל זמנה או צביריתא אכל הכא מימרא היא: **ואם תימצא לומר עד ולא עד בבב"ל פי פרשה מהו.** אף על פי שאמר שמואל עד בין הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא מתחלת עובי פיול ראשון עד פיול שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות ראשון ועד ולא עד בכלל ואיני יודע או שמה מסוף עובי פיול ב' קרוי בין הפרשות שזהו בין הפרשות ממש אכל מה שהיא כנגד עובי החוט המתפלג לא מיקרי בין הפרשות וטרפה אי נמי משום הכי מספקא ליה שמה פי פרשות עצמן דהיינו עובי פיול ראשון הוא בין הפרשות דקאמר שמואל לפי שהוא בין חוט המתפלג לשמאל לחוט המתפלג לימין והא דנקט שמואל עד בין הפרשות ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד מתחיל לזאת ולהתפלג קודם לזכירו ודוקא אם עד ולא עד בכלל איבעיא ליה צפי פרשה ראשונה אכל אם עד ועד בכלל לא מני למיעבי פי פרשה שניה מהו דמנה נפקר הוא בכלל איני יודע כמו בין הפרשות שני דהא עד בין הפרשות ראשון קאמר דטרפה ומו לא ואם איתא דפי פרשה אינו קרוי בין הפרשות הרי לא אמרינן שהיא טרפה אלא עד בין הפרשות ואין זה בין הפרשות ואם הוא קרוי בין הפרשות האמר שניה איני יודע ובכלל שניה יש לו להיות: **ואם תימצא לומר עד ועד בבב"ל פרשה עצמה מהו.** פירש צקונטרס נפקס הפיול עממה מן החוט מהו ונראה דאפילו דאם תימצא לומר דעד ולא עד בכלל הוא מני למיעבי צפרשה עצמה את"ל דפי כשרה אז ודאי ליכא למעבי דכ"ש פרשה עצמה ועוד י"ל למעביא ליה אם נפקס הפיול ברחוק ממקום חיבורו כנגד חוט השדרה שבין פיול ראשון לפיול שני שהוא בין הפרשות ראשון והשתא לא מני למעבי אלא את"ל עד ועד בכלל: **מאי לאו**

עד ועד בבב"ל והכי קאמר מן הראש ועד בין הפרשה ראשונה וכל איתו בין אבכלל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל טרפה שלישית כשרה שניה איני יודע ה"ה לראשונה דמספקא ליה וממילא משמע ולא אכטריך לפרושי ראשונה ושניה איני יודע דכיון דאמר ודאי טרפה עד אחת ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד שלישית מספקא ליה וחדא מינייהו הוא דנקט דלא תימא שניה כשלישית לקולא: **אח"ל עד ולא עד בכלל פי פרשה מהו.** נפקס החוט הגדול כנגד פי הפיולין הראשונים במקום פיול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל איני יודע הוא מי אמרינן עד בין דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו דוקא: **ואח"ל עד ועד בכלל** ליכא למיעבי צפי הפרשה מדי דודאי טרפה דאפילו חוט שכנגד הפסק שבין שני הפיולים טרפה וכ"ש פי פיול הראשון אלא הכי קא מיבעיא ליה נפקס הפיול עצמו מן החוט מהו וצפרשה ראשונה קאי: **סידון כבשר.** שאם נפקס הפיול כשרה ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא שלישית. מני לאו פיול ראשון ואח"ג דחוט של אחריה עדיין בכלל טרפות או בכלל ספק הוא וכן שני לשון מורי. ח' לשון אחר בין הפרשות הן זלעות קטנות של אליה. פרשות הוא צפר המפריש בין זלע לזלע. (בין) נפין הפרשות זלעות שבין פרשה לפרשה: **גדי שמן.** ח': **זליעה טפי.** הזלעות נזלעין ואין יוכרין כשהוא ח': **זליעה טפי.** ונפטט הצפר והכל דומה לזלעות. וכל לשון זה אינו נראה לי ומפי גאון שמעתי: **עד אחת.** עד בין הפרשה ראשונה דהיינו זלע ראשונה של אליה: **טרפה.** אם נפקס החוט: **צפי רב הונא עד ועד בכלל** שאם נפקס החוט כנגד זלע הראשון טרפה דאיכו נמי קאי בין שתי פרשות שיש הפרש בינו לזלעות הגדולות: **ולא עד בכלל** ובכלל איני יודע הוא: **פי פרשה** ונפקס החוט אכל מחלת העטם ולא כנגדו ממש מאי צבדי עצם חשיב ואיני יודע או צבדי

פרשה קמייתא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא ולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה.** נפקס החוט כנגד פרשה שניה צפר שבין זלע ראשון לשני מהו צבדי ראשון שדין ליה וטרפה או צפר זלע שני שדין ליה ואיני יודע: אם נפקס החוט כנגדו. ולהאי לישנא גרס מאי לאו פרשה שניה. ומפי גאון אחר שמעתי פרשה עצמה נצטר הכלל עצמו. ולשון מורי הראשון הגון וסייג מלמתי לו בהלכות גדולות והוא עיקר ט: **עד למטה.** מכנפי הוי כח חוט השדרה דליה: ולריש לקיש עד כנגד בין אגפים. ומו לא: ושלא ליה דבי נשיאה. שלחו צבדילו שילך אללס: והא **אן סנן.** גבי אלו כשרות צמנני' (לקמן ד.ג.): וזיק לה. לזהמה שלא נשמיר צה כוית מן הכבד דקסבר טרפה: **מעטיל לה.** אוכלה. וכל מכלס ע"י טיבול חומץ או חרוסת כך שמעתי. אכל נראה צעני דבאיסור והיתר ערף ומכשר הוא שייך למיתני וזריק ומטביל לא שייך ציה ומסתביר דהכי קאמר רבי חייא זריק לה לכבד של כל בהמה ולא היה אוכלו דלא היה חשיב ליה ורבי שמעון מטביל ליה דף על גב דלאו צבדי רבי הוא קאמרי ליה משום בריאותא דקסבר שמה תלויה צו כדק"ל (ברכות דף מ"ד): כל נפש משיב נפש וכדאמרין (לעיל דף נ"ג). הרואה ציבירא חומץ כוית צפר קודם שמה נפשה הילכך אם לא נשמיר כוית להעלות ארוכה שיחזר וירפא טרפה ור' חייא לא צעי כדי להעלות ארוכה אלא שזורא פורתא מקום תליא דמרה דשזורא צמקום מרה צעינן דלקמן: **עשירין מקמציין.** רבי שמעון בן רבי צנו של נשיא היה. ומקמץ לשון ערץ: **פולמוסא.** חיל השלטון: **ערקאי.** גמירי מניאי הא מילתא כוית שאמרו צמקום מרה יאה: **צמקום שיהא חיה.** שהכבד חיה ממש דהיינו מקום תלייתה כשהיא מעורה שדבוקה תחת הכליות זה נראה לי ומלמתי. לישנא אחרינא ציותרת הכבד איבר"ש צלע"ו והן טרפשינן: **מסתלקט מהו.** כוית מתלקט ולא צמקום אחד אלא חזי כוית כאן וחזי כוית כאן: **מרוד.** מרוקע טיב"א צלע"ו וגרע מרכוועה: **נדולסה.** נעקרה צמקומות הרצה: **ומעורה צטרפשה.** כאן מעט וכאן מעט וכולה קיימת: **הא אינא.** גהרי כולה קיימת: רב נחמן קרמא תתאה ס"ל: **ליסונא דורדא.** מלבוש אדום שהריאה מונחת צו. ורדא על שם שקרום צמתחון אדום הוא כדאמרין לקמן (עמ"ה ג) כאהינא סומקא: **דאגליה.** שיעטל קרום העליון והופשע כמו גלודה דמתניתין (לקמן דף נ"ד): כאהינא

א) לפי הגימטריה שפלטנו נמ"י אינו מוכן משי"כ אלא לא שיהא ואולי נזכיקא אחרת היה לו דפרשה ראשונה בכלל מוח אכל לא שניה וכו'.

א) לפי הגימטריה שפלטנו נמ"י אינו מוכן משי"כ אלא לא שיהא ואולי נזכיקא אחרת היה לו דפרשה ראשונה בכלל מוח אכל לא שניה וכו'.

א) לפי הגימטריה שפלטנו נמ"י אינו מוכן משי"כ אלא לא שיהא ואולי נזכיקא אחרת היה לו דפרשה ראשונה בכלל מוח אכל לא שניה וכו'.